

Arrest

nr. 172 797 van 3 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2016 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 12 juni 2005 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 13 juni 2015 asiel aan. Op 14 juli 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 augustus 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 192.325 van 9 april 2009 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 17 juli 2014, nadat de verzoeker aangetroffen werd door de lokale politie van Antwerpen, blijkt dat hij ook gekend is onder de alias D.E., van Franse nationaliteit. Op 15 september 2014 opent het parket een dossier naar aanleiding van vaststellingen van valsheid in geschriften. Op 17 december 2014 deelt de Federale Politie, Algemene directie van de gerechtelijke politie, Centrale dienst ter bestrijding van Valsheden, Documenten, aan de dienst Vreemdelingenzaken mee dat de Kameroense identiteitskaart van de verzoeker vals is.

1.3. Op 25 juni 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van zijn minderjarig Frans kind. Op 27 oktober 2015 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 26 januari 2016 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van zijn minderjarig Frans kind. Bij een schrijven van 19 februari 2016 deelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de burgemeester van Antwerpen mee dat overeenkomstig het principe "*fraus omnia corrumpit*" (de verzoeker had zich aangeboden met zijn valse Kameroense identiteitskaart) de aanvraag niet tot verblijfsrecht kan leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd, en vraagt hij om de verzoeker van dit schrijven in kennis te stellen. Op 27 juli 2016 neemt de verzoeker van dit schrijven kennis.

1.5. Op 17 februari 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 186 839.

1.6. Op 17 februari 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 186 825.

1.7. Op 28 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft getracht om de Belgische staat te misleiden. Hij diende onder de naam E. D. F. (...), geboren te Bota Vitcoria (Kameroen) op 26.02.1966 met valse Franse paspoort een aanvraag tot vestiging in als werknemen. Onder deze identiteit erkende betrokkene een kind E. L. (...) op 25.05.2006 van een Nigeriaanse dame (A. B. (...), geboren te Bénin City op 01.01.1989). Betrokkene liet zich onder deze identiteit meermaals (in 2009, in 2011) inschrijven bij de stad Antwerpen. Betrokkenes E- kaart werd op 03.10.2011 ingetrokken. Betrokkene (F. I. (...), geboren te Mbo op 03.03.1972) trachtte op 25.06.2015 gezinshereniging aan te vragen in functie van zijn minderjarig kind E. L. (...).

Op 17.02.2016 werd ten op van betrokkene een proces-verbaal op gemaakt door de politie Antwerpen wegens valsheid in geschriften PV: AN.21.LB.020832/2016.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 17.02.2016 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft getracht om de Belgische staat te misleiden. Hij diende onder de naam E. D. F. (...), geboren te Bota Vitcoria (Kameroen) op 26.02.1966 met valse Franse paspoort een aanvraag tot vestiging in als werknemen. Onder deze identiteit erkende betrokkene een kind E. L. (...) op 25.05.2006 van een Nigeriaanse dame (A. B. (...), geboren te Bénin City op 01.01.1989). Betrokkene liet zich onder deze identiteit meermaals (in 2009, in 2011) inschrijven bij de stad Antwerpen. Betrokkenes E- kaart werd op 03.10.2011 ingetrokken. Betrokkene (F. I. (...), geboren te Mbo op 03.03.1972) trachtte op 25.06.2015 gezinshereniging aan te vragen in functie van zijn minderjarig kind E. L. (...).

Op 17.02.2016 werd ten op van betrokkene een proces-verbaal op gemaakt door de politie Antwerpen wegens valsheid in geschriften PV: AN.21.LB.020832/2016.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 17.02.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam in 2005 België binnen en diende op 16.12.2005 een aanvraag tot vestiging in bij de stad Antwerpen onder de naam E. D. F. (...), geboren te Bota Victoria (Kameroen) op 26.02.1966 en legde een Frans identiteitsdocument voor. Op 22.05.2006 werd aan betrokkene de weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 van 22.05.2006) betekend. Op 20.01.2009 vroeg betrokkene als E. D. F. (...) zijn inschrijving bij de Stad Antwerpen aan. Betrokkene

ontving op 11.02.2009 een E-kaart geldig tot 20.01.2014. Op 03.11.2011 vroeg betrokkene opnieuw onder de naam E. D. F. (...) zijn herinschrijving bij stad Antwerpen aan. Deze herinschrijving werd toegestaan daar betrokkene niet langer was weggeweest dan de toegestane termijn. Op 03.10.2011 werd betrokkene E-kaart gesupprimeerd daar betrokkene niet meer was aan te treffen op zijn verblijfsadres. Betrokkene als E. D. F. (...) werd op 30.09.2011 afgevoerd van ambtswege. Op 03.11.2011 vroeg betrokkene opnieuw onder de naam E. D. F. (...) zijn herinschrijving bij stad Antwerpen aan. Deze herinschrijving werd toegestaan daar betrokkene niet langer was weggeweest dan de toegestane termijn. Werde echter geen nieuwe E-kaart aan betrokkene (E. D. F. (...)) uitgereikt.

Betrokkene heeft als F. I. (...) (geboren te Mbo op 03.03.1972 van Kameroense nationaliteit) op 13.06.2005 een asielaanvraag ingediend. Op 14.07.2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 31.08.2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een beroep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 09.04.2009. De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Op 17.12.2014 stelde de politie vast dat betrokkene Kameroense identiteitskaart op naam van F. I. (...) vals was (verslag CDBV nr 173964/CMR/B/2014).

Op 25.06.2015 trachtte betrokkene gezinshereniging aan te vragen in functie van zijn minderjarig kind E. L. (...). De stad Antwerpen weigerde op 27.10.2015 deze aanvraag tot gezinshereniging daar betrokkene de vereiste documenten niet voorlegde. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 27.10.2015 met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20 van 27.10.2016). Op 26.01.2016 trachtte betrokkene opnieuw gezinshereniging aan te vragen in functie van zijn minderjarig kind E. L. (...). Hij legde hiervoor de valse identiteitskaart voor. Op 19.02.2016 werd deze aanvraag geweigerd daar overeenkomstig het principe 'fraus omnia corrumpit' de aanvraag niet kan tot verblijfsrecht leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd. Deze weigeringsbeslissing werd op 27.07.2016 aan betrokkene geweigerd (bijlage 20 van 27.10.2015).

Op 17.02.2016 werd ten op van betrokkene een proces-verbaal op gemaakt door de politie Antwerpen wegens valsheid in geschriften PV: AN.21.LB.020832/2016. Aan betrokkene werd dezelfde dag een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 17.02.2016) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) betekend. Betrokkenes beroep bij de RvV tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod is niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kameroen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Het feit dat betrokkene samenwoont met een legaal in België verblijvende Nigeriaanse dame A. B. (...) en met haar kinderen heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kameroen.

Het feit dat betrokkene samenwoont met een legaal in België verblijvende Nigeriaanse dame A. B. (...) en met haar kinderen heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Betrokkene heeft getracht om de Belgische staat te misleiden. Hij diende onder de naam E. D. F. (...), geboren te Bota Vitcoria (Kameroen) op 26.02.1966 met valse Franse paspoort een aanvraag tot vestiging in als werknemen. Onder deze identiteit erkende betrokkene een kind E. L. (...) op 25.05.2006 van een Nigeriaanse dame (A. B. (...), geboren te Bénin City op 01.01.1989). Betrokkene liet zich onder deze identiteit meermaals (in 2009, in 2011) inschrijven bij de stad Antwerpen. Betrokkenes E- kaart werd op 03.10.2011 ingetrokken. Betrokkene (F. I. (...), geboren te Mbo op 03.03.1972) trachtte op 25.06.2015 gezinshereniging aan te vragen in functie van zijn minderjarig kind E. L. (...).

Op 17.02.2016 werd ten op van betrokkene een proces-verbaal op gemaakt door de politie Antwerpen wegens valsheid in geschriften PV: AN.21.LB.020832/2016.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 17.02.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 28 juli 2016 aan de verzoeker ter kennis gegeven. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 29 juli 2016 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus dinsdag 2 augustus 2016.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. Over het belang

2.3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op waarin zij stelt dat de verzoeker reeds vanaf 17 februari 2016 onder een inreisverbod staat en aldus geen belang heeft bij het inleiden van huidige vordering.

2.3.2. Er wordt evenwel op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 172 796 van 3 augustus 2016 dit inreisverbod vernietigd heeft, zodat het uit het rechtsverkeer is verdwenen.

2.3.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RVV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij laat wat dit betreft gelden dat hij in België twee kinderen heeft en dat deze kinderen hier verblijfsrecht hebben en naar school gaan. Er diende volgens de verzoeker prioritair rekening te worden gehouden met de belangen van de kinderen, doch in dit kader is elke overweging afwezig.

3.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de persoon die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat de verzoeker in België twee kinderen heeft. Aldus diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met het hoger belang van deze kinderen.

In de bestreden beslissing is evenwel geen enkele overweging terug te vinden met betrekking tot het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoeker. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing rekening zou zijn gehouden.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar vermeld dat "(h)et feit dat betrokkene samenwoont met een legaal in België verblijvende Nigeriaanse dame A. B. (...) en met haar kinderen heeft, (...) hem niet automatisch recht op verblijf (geeft)", dat "(u)it de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is" en dat "(h)ieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen", doch deze paragraaf heeft slechts betrekking op het gezinsleven tussen de verzoeker en zijn partner en kinderen en de persoonlijke (familiale) belangen van de verzoeker en niet op de (hogere) belangen zijn kinderen.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, *in casu* het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoeker, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. De verzoeker voert aan dat, indien hij gevolg zal moeten geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, hij zijn echtgenote en kinderen voor zeer lange tijd niet meer zal kunnen zien.

3.4.2.2. De verzoeker maakt met zijn betoog, mede gelet op het ernstig middel dat hij heeft aangevoerd, aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.5. Bijgevolg is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

D. DE BRUYN